

A photograph of a dirt road in a rural landscape. The road is the central focus, stretching from the bottom towards the horizon. The ground is uneven, with patches of green grass and small plants. In the foreground, the feet of a person wearing light-colored, worn-out shoes are visible, resting on the dirt. The background shows a hazy, open landscape under a bright sky. The overall tone is gritty and documentary.

MO HAYDER

kůže

MO HAYDER

kůže

2015

Copyright © 2009 by Mo Hayder
Translation © 2015 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SKIN,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2009,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2015

ISBN 978-80-7498-064-0

Kapitola 1

Lidská kůže je orgán. Je to největší orgán lidského těla, který se skládá z pokožky, škóry a podkožního vaziva. Pokud by se odstranila a v neporušeném stavu rozprostřela, zaujímalaby plochu necelých dvou metrů čtverečních. A díky uloženým bílkovinám a tukovým buňkám má i slušnou váhu. Kůže zdravého dospělého muže váží podle jeho velikosti deset až patnáct kilogramů. Tedy tolik co velké batole.

Naopak kůže ženy váží o něco méně a také má menší celkovou plochu.

Většinu mužů středního věku – včetně těch, kteří žijí sami v odlehlých končinách hrabství Somerset – by ani nenapadlo zabývat se otázkou, jak by asi vypadala žena bez kůže. Stejně tak by neměli důvod představovat si, jak by vypadala ženská kůže, kdyby se natáhla a připíchlak pracovní lavici.

Většina mužů však není jako tento.

Tento muž je úplně jiným typem člověka.

Kapitola 2

Hluboko v deštém zmáčené Mendipské vrchovině leží osm zaplavených vápencových lomů. Jsou situované ve tvaru podkovy, dávno se v nich netěží a původní majitelé jim dali čísla od jedničky do osmičky. Lom číslo osm, který se nachází na jihovýchodním okraji, se téměř dotýká soustavy jeskyní a chodeb pronikajících hluboko do země, kterým místní lidé říkají Elfské jeskyně. Podle zdejších legend vedou z tohoto jeskynního systému tajné průchody do starořímských olověných dolů a elfové z jeskyní využívali za dávných dob tyto tunely jako únikové trasy. Někteří lidé dokonce tvrdí, že kvůli spoustě odstřelů provedených ve dvacátém století dnes tunely ústí přímo do zatopených lomů.

Seržantka „Blecha“ Marleyová, velitelka Vodní pátrací jednotky hrabství Avon a Somerset, se krátce po čtvrté hodině jednoho jasného květnového odpoledne tiše ponořila do lomu číslo osm. Na žádné tajné vchody nemyslela. Nehledala otvory v zatopené skalní stěně. Myslela jen na ženu, která se už tři dny pohřešuje. Ta žena se jmenovala Lucy Mahoneyová a experti na povrchu se domnívali, že její mrtvola by mohla ležet tady dole, kdesi v hlubinách tohoto rozlehlého vodního areálu, zkroucená ve vodním plevelu vyrůstajícím ze skalního podloží.

Blecha sestoupila do deseti metrů a přešla sanicí ze strany na stranu, aby vyrovnala tlak v uších. V této hloubce měla voda přízračnou, téměř benzinově namodralou barvu – když Blecha máchla ploutvemi, rozvířila v ní nejjemnější částičky mléčně zbarveného vápencového prachu. Ideální. Obvykle se potápěla ve vodách s nulovou viditelností, kde si člověk připadal, že plave v mýdle, protože musel všechno dělat po hmatu – tady ovšem viděla nejméně tři metry před sebe. Vzdálila se od místa ponoru a přidržovala se stěny lomu, až se tlak na svazek kabelů vyrovnal. Viděla každý detail, každou vodní rostlinu s listy povlávajícími v drobném víru, každý balvan spadnuvší z lomu na dno. Viděla všechna místa, na nichž by mohlo spočívat lidské tělo.

„Seržantko?“ promluvil do mikrofonu policejní konstábl Wellard, který fungoval jako její asistent na povrchu. Jeho hlas jí zněl v uchu tak zřetelně, jako by stál přímo vedle ní. „Vidíš něco?“

„Ano,“ zamumlala Blecha. „Vidím do budoucnosti.“

„Cože?“

„Vidím do budoucnosti, Wellarde. Vidím sebe, jak se za hodinu celá promrzlá vynořuju na hladinu. A vidím zklamání ve tvářích všech ostatních, když budu mít prázdné ruce.“

„Jak to?“

„Nevím. Prostě si myslím, že ona tu není. Nezapadá mi to do scénáře. Jak dlouho už se pohřešuje?“

„Dva a půl dne.“

„A co její auto? Kde parkovalo?“

„Asi kilometr odtud. Na silnici B3135.“

„Trpěla podle vyšetřovatelů depresemi?“

„Když její bývalý ohlásil, že se pohřešuje, důkladně ho vypovídali. Trval na tom, že deprese neměla.“

„A nic jiného ji s tímhle lomem nespojuje? Žádný spojovací článek u ní nenašli? Nikdy předtím tady nebyla?“

„Ne.“

Blecha mávala ploutvemi dál a „pupeční šňůra“ – svazek přírodních kabelů zajišťujících její dýchání a spojení s povrchem – se jemně odvíjel za ní. Lom číslo osm byl notoricky známým místem sebevrahů. Snad proto se specialista na policejní pátrání Stuart Pearce nepřiklonil k názoru rodiny na duševní rozpoložení Lucy Mahoneyové. Snad proto zapíchl do mapy špendlík v tomto místě a pověřil jednotku pátráním v lomu. Anebo se možná chytl stébla. Blecha už měla se Stuartem Pearcem tu čest. Předpokládala, že platí druhá možnost.

„Uměla plavat, Wellarde? Zapomněla jsem se zeptat.“

„Jo. Byla dobrý plavec.“

„Takže jestli to byla sebevražda, musela se něčím zatížit. Batohem nebo něčím. Což znamená, že bude blíž u okraje srázu. Tohle kyvadlové pátrání provedem do vzdálenosti deseti metrů. Dál už určitě nebude. A pak se přesunem na druhou stranu lomu.“

„Totiž, seržantko, s tím bude problém. Jestli to chceš provést takhle, zavede tě to pod padesát metrů.“

Wellard znal schéma lomu. Také Blecha si ho na povrchu prostudovala. Když těžební společnost navrtávala horninu, aby ji mohla odstřelit, používala deset metrů dlouhé zálomové vrty. To znamenalo, že než se vypnula čerpadla a lom se nechal zaplavit, odstřeloval se po desetimetrových úsecích.

Na jednom konci měl hloubku dvacet až třicet metrů. Na druhém konci byl hlubší – dno se svažovalo do více než padesáti metrů. Pravidla Úřadu pro zdraví a bezpečnost práce přitom zněla jasně: žádný policejní potápěč nesmí sestoupit do hloubky přesahující padesát metrů. Nikdy.

„Seržantko? Slyšíš mě? Na konci tohoto úseku už budeš v padesáti metrech. Možná i hlouběji.“

Blecha si odkašlala. „Snědli jste všechen banánový chleba?“

„Co?“

Před odchodem do práce dnes Blecha upekla kolegům banánový chléb. Obvykle podobné věci nedělala. Šéfovala jim, ale nikdy jim nedělala kvočnu – koneckonců byla v týmu po Wellardovi druhá nejmladší. Ani se nedalo říct, že by ji pečení nějak zvlášť bavilo. Přiměl ji k tomu jiný důvod: její tým měl za sebou těžké, opravdu těžké období. Jeden z členů jednotky právě čerpal regenerační volno a dalo se předpokládat, že po tom, co počátkem týdne zažil, se už do týmu nevrátí. A pak tu byly její návaly rozmrzelosti: žít s nimi bylo v posledních dvou letech hotové utrpení. Blecha jim je musela čas od času něčím kompenzovat.

„Snědli jsme ho. Ale seržantko, některé kapsy jsou přes padesát metrů hluboké. Takové akce máme přenechávat těm maniakům z technických ponorů.“

„Za koho kopeš, Wellarde? Za nás, nebo za úřad pro zdraví?“

Ticho. Nebo spíš zvuk Wellardova tichého brblání. Starou pannu uměl Wellard dělat líp než kterýkoliv jiný člen týmu.. „No dobrá. Ale jestli do toho chceš jít, tak vypnu tenhle hla-

sový panel. Je tě slyšet v celém lomu, a navíc tu dneska máme vyhlídkový den.“

„O co jde?“

„Přijel se sem podívat jeden vůz dopraváků. Posadili se tamhle na ty cementové duny a zřejmě si dávají kafe.“

„Předpokládám, že mezi nima není ten pitomec pátrací poradce, nebo snad jo?“

„Zatím ne.“

„No to je hezký,“ pronesla Blecha sarkasticky. „Když někdo takhle zverbuje pátrací tým, pokládá se minimálně za slušný, aby sám vytáh zadek z postele a přijel.“

Zpomalila. Vepředu jí bránila v dalším postupu natažená síť. Oddělovala úsek lomu s padesátimetrovou a větší hloubkou, kde už byla voda tmavší a modřejší. A taky studenější. Terén lomu byl natolik zrádný, že v něm těžební firma raději nechala natáhnout síť, aby zabránila v přístupu rekreačním potápěčům, kteří sem někdy jezdili trénovat. Blecha uchopila síť, rozsvítila baterku a namířila ji na místo, kde se dno lomu prudce svažovalo.

S Pearcem se možná setkala jen jednou, ale úplně jí to stačilo. Nehodlala mu dát do ruky klacek. Byla odhodlaná dokončit pátrání, i kdyby to znamenalo porušit všechna profesionální pravidla a sestoupit do hloubky přesahující padesát metrů. Do betonu napravo od ní byla vyrytá slova porostlá řasou. *Pozor: hloubka přesahující padesát metrů. V tomto lomu se provádějí namátkové kontroly potápěčských počítačů. Nepřeceňujte při ponoru své schopnosti.*

Ideální místo na zavěšení budíku, pomyslela si Blecha a dotkla se nápisu. Prostě si sundáš ze zápěstí potápěčský

počítač, pověšiš ho na jeden z hřebů a cestou zpátky si ho zase vezmeš. Žádná pozdější kontrola nepřijde na to, že ses spustila do víc než padesáti metrů, a povrchová jednotka nevytváří počítačový záznam ponoru. Tenhle trik používal její táta, když ještě žil. Jako extrémní potápěč neustále posouval hranice; potápěl se do takové hloubky, v jaké chtěl být on.

Vytáhla nůž, prořízla síť, opatrně si sundala počítač a pověšila ho na hřeb držící nápis. Rozsvítila baterku, vklouzla do prostoru za sítí a vydala se za kuzelem světla do temnoty.

Jakmile se směrová růžice kompasu pevně usadila na rysce označující severozápad, zamířila Blecha kolmo dolů. Kopírovala průběh skalního dna a udržovala od něj zhruba dvoumetrový odstup. Wellard za ní odvíjel pupeční šňůru. Plán lomu byl přesný – opravdu tu byla hloubka. Blecha pomalu sestupovala, nechávala se vést baterkou a v duchu počítala. Budík nechala nahoře, takže si musela čas strávený u dna i dekompresní zastávky stanovit z hlavy sama.

Napravo od ní se ve tmě cosi mihlo. Zprudka k tomu obrátila baterku, zastavila se a zůstala volně viset ve vodorovné poloze. V lomu číslo osm žádné ryby nežily. Byl už dlouhá léta zaplavený a těžební firma ho nikdy nenechala zarybnit. V okolí neprotékaly žádné řeky, takže tu pravděpodobně nežili ani raci. A tohle mihnutí navíc stejně nemohlo od ryby pocházet. Bylo to něco většího.

Srdce jí v hrudi dutě tepalo. Blecha udržovala pravidelný dech – kdyby dýchala příliš zhluboka, začala by stoupat k hladině, a příliš mělké dýchání by ji připravilo o vztlak. Tady dole se nic pohybovat nemělo a vlastně ani nemohlo:

v lomu neexistovalo žádné proudění. Všechno tu mělo být nehybné. Blecha začala plavat k místu, kde pohyb zahlédla.

„Seržantko?“ Wellard si na povrchu okamžitě všiml, že změnila směr. „Je všechno v pořádku?“

„Jo, jo. Dej mi ještě bar.“

Během jejího sestupu měl Wellard coby operátor panelu za úkol zvyšovat tlak vzduchu proudícího do její pupeční šňůry. Blecha se otočila, posvítla baterkou za sebe a pokusila se zjistit, jak daleko od ní zůstala síť. Pravděpodobně už sestoupila do hloubky zhruba sedmačtyřiceti metrů a stále klesala. Do hranice stanovené Úřadem pro zdraví a bezpečnost práce jí zbývaly jen tři metry. „Jo – zvyš mi to na šestnáct.“

„Šestnáct barů? To se dostaneš až...“

„Já vím, kam se dostanu. S tím si nemusíš lámat hlavu ty, ale já.“

Plavala dál a ruce teď měla natažené před sebe, protože si nebyla jistá, co tam je. Osmáčtyřicet metrů, devětačtyřicet. Ocitla se v místě, kde zahlédla pohyb.

„Seržantko? Víš, v jaké jsi hloubce?“

„Prostě mě drž,“ zašeptala. „Pořádně mě drž.“

Obrátila baterku vzhůru a zvedla hlavu. Bylo to nepříjemné, protože se jí chtěla nadzvednout maska. Přitiskla si ji konečky prstů k obličejí, aby jí dovnitř nenatekla voda, a zadívala se do šumivého proudu bublin, který nad ní vytvářel dlouhý stříbřitý sloupec vznášející se energicky k hladině – k hladině, která teď byla tak daleko, že ji Blecha neviděla. V tom sloupci něco je. Blecha si tím byla jistá. V tančící směsi temnoty a vzduchu plavalo vzhůru cosi tmavého. Otrásla se po celém těle. Nejsou to něčí bosá chodidla?

„Seržantko – to stačí. Už jsi přes padesát metrů. Slyšíš mě?“

„Hej, Wellarde,“ zašeptala Blecha a podívala se nad sebe k místu, kde se bubliny rozptylovaly a měnily se v paprscitou světlohru. Náhle všechno vypadalo, jak má. Lom byl prázdný. „Není tu ještě někdo?“

„Ještě někdo?“

„Jo,“ sykla Blecha, protože nechtěla působit ustrašeně. Doufala, že Wellard skutečně ztlumil komunikační panel. Nepřála si, aby se její hlas rozléhal přes vodní hladinu do celého lomu. „Nepotápí se tu někdo se mnou? Určitě bys ho viděl, jak leze do vody.“

Nastala chvíle ticha, chvíle váhání. A pak Wellardův lehce obezřetný hlas: „Šéfová? Víš, že už jsi hodně pod čárou, že jo? Možná je čas poslat ti tam zálohu.“

Seržant se obával narkózy neboli hloubkového opojení dusíkem. V této hloubce lze snadno podlehnout dezorientaci způsobené jedovatými účinky dusíku při vysokém tlaku – potápěč pak reaguje a přemýšlí podobně, jako by strávil celé odpoledne v hospodě. Halucinace tohoto typu přitom představují klasický projev hloubkového opojení. Blecha se znovu zadívala za bublinami. Bylo to něco tmavého, něco o velikosti vzrostlé želvy. Ale bez krunýře. Něco hladkého a neochlupeného, plného života a síly. A mělo to lidské nohy.

„Nejsem v narkóze, Wellarde, přísahám. Jsem úplně v pořádku. Prostě mě ujisti, že se tady dole nikdo další nepotápí. Nic víc.“

„Nikdo tam není. Stačí? A už za tebou posíláme zálohu.“

„Ne.“ Svazek kabelů se kdesi zadrhl o skalní převis nebo

výčnělek. Blecha podrážděně zvedla ramena a mávla pravou rukou, aby kabel uvolnila. Cítila, jak se pupeční šňůra snadno vymaňuje ze sevření skály. Opět byla volná. „Nikoho dalšího tu nepotřebuju. Stejně už jsem skoro hotová.“

Wellard měl samozřejmě pravdu. Jestli je to narkóza, měla by vystoupat výš. Ona však potřebovala ještě minutku, aby se ujistila, že všechno prohlédla, a tak se znovu obrátila do svislé polohy, čímž zároveň snížila tlak na masku, a namířila baterku před sebe. Asi deset metrů před ní se rýsovala spodní hrana lomu, styk dna se skalní stěnou. Blecha sestoupila tak hluboko, jak to šlo, a teď už o tom nemohlo být pochyb: Lucy Mahoneyová tady není. Fajn. Měla pravdu. Teď se může s radostí vynořit a poslat Pearceovi vzkaz, že se pletl.

Gumové ucpávky masky se jí pevně přitiskly na tvář. A zůstaly přisáté.

Blecha si po masce začala šmátrat. Pokusila se nadechnout. Místo vzduchu však přišlo jen těsnější přisátí ucpávek a dobře známý tlak pod hrudní kostí. Blecha znala ten pocit z výcvikových kurzů: do plic jí neproudil žádný vzduch. Pohrála si s bokem masky kousek nad pravým uchem. V tomhle problém nebude. Z hladiny jí sem normálně posílali vzduch – nemohl jí dojít. Ale čas od času se pupeční šňůra zachytila o přepínač pozitivního a negativního tlaku na masce a přísun vzduchu se přerušil. Dalo se to snadno vyřešit. Pokud člověk zůstane klidný. A zachová si nadhled.

S tlukoucím srdcem našla páčku přepínače tlaku, přecvakla ji směrem dolů a znovu se zkusila nadechnout. Její žebra se snažila, ale nerozšířila se. Rychle to zkusila ještě jednou.

Nic.

Páčka nahoru. Nic.

„Seržantko?“ Wellardův hlas zněl zpanikařeně. „Co se stalo? Co se děje?“

Blecha však neměla v plicích vzduch, takže nemohla odpovédět. Hlava jí třeštila, jako by jí natekla na dvojnásobnou velikost. Navíc měla pocit, že jí někdo stojí na prsou. Hlavu měla zvrácenou dozadu a ústa otevřená dokořán. Nahmatala blok s přepínači na boku své vesty a pokusila se přepnout zdroj vzduchu na záložní lahev.

„Seržantko? Otevřel jsem všechny ventily, ale vzduch někudy uniká. Máš tlak?“

Blecha věděla, co se teď nahoře děje. Záložní potápěč si právě narychlo nasazuje vybavení, zamotává se nervózními prsty do hadiček a na všechno zapomíná. Nohy se mu třesou jako rosol. Jenže k ní stejně nedorazí včas. Nezbyvají jí totiž minuty, nýbrž vteřiny.

Znovu toporně zašmátrala po bloku s přepínači. Nemohla ho najít. Hlava jí otékala a tuhla ještě víc. Končetiny jí ve vodě pohlávaly.

„Budu tě muset vytáhnout, seržantko – musím předpokládat nejhorší.“

Blecha ho přestala poslouchat. Čas se zpomalil a následující události – Wellardovo zběsilé škubání za kabely ve snaze ji vytáhnout – jako by se odvíjely v jiném světě, na nějaké vzdálené planetě. Věděla, že její bezvládné tělo visí ve vodě propnuté jako luk. Cítila, jak její prsty ztrácejí kontakt s baterkou, ta lenivě padá dolů a přitom jí zlehka naráží do nohy. Nesnažila se ji zachytit.

Asi deset metrů od ní se z přítmi zjevilo cosi, co připo-

mínalo bílou medúzu. Vypadalo to jinak než předchozí halucinace; vzdouvala se a přízračně se pohupovala nahoru a dolů jako chomáč vlasů. Chvíli to vypadalo, že jen volně visí v prostoru a nechává se unášet neviditelnými proudy, jako by někam putovala – možná na dno –, ale pak se zastavila a začala pozorovat Blechu. Jako by ji zajímalo, co se děje. Jako by ji upoutal Blešin zápas.

Horní okraj útvaru se nadzvedl, zdánlivě se prodloužil a protáhl se do podlouhlého účesu. Blecha náhle pochopila, na co se dívá.

Máma.

Máma, která je už dva roky mrtvá. Dlouhé světlé vlasy, jež nosívala stažené do drdolu, se jí v přítmí zvedaly, vzdouvaly se a ovívaly jí tvář.

„Prober se, Blecho. Postarej se o sebe.“

Blecha neodpověděla. Nebyla toho schopna. V reálném světě se její tělo naklonilo na bok a cukalo sebou jako ryba s prasklým plynovým měchýřem.

„Postarej se o sebe.“

Máma se ve vodě otočila, zabrala drobnýma bílýma rukama a posunula tělo tak, že měla hlavu přímo u Blechy. Vlasy jí povlávaly na všechny strany a tenké bílé nohy se jí vznášely za tělem jako stébla. Znovu se posunula dopředu, až se její přívětivý bledý obličej ocitl přímo u Blechy, a položila jí ruce na ramena. „Poslouchej.“ Její hlas zněl ostře. „Prober se. Hned. A postarej se o sebe.“

Zatřásla s ní, a když Blecha nereagovala, sevřela jí ruku, uchopila jí prsty a přepnula páčku na bloku s přepínači do polohy SCUBA.

Do masky začal proudit vzduch. Plíce se okamžitě naplnily a hlava vystřelila dozadu. Do Blešiných očí proniklo světlo. Další nádech. Rozhodila ruce a zakašlala. Vzduch byl suchý, což ještě zhoršovalo pocit vyprahlosti v plicích. Po třetím panickém nádechu ucítila, jak se jí opět roztlouklo srdce a ve spáncích jí začíná tepat krvavé kladivo. A další nádech. Naslepo začala pohybovat končetinami a postupně srovnala polohu. Měřicí přístroje, hadičky a víčka ventilů kolem ní poletovaly jako chapadla. Wellard ji v návalu paniky vlekl po dně. Rozvířené bahno se kolem ní vzdouvalo jako kouř. Blecha dál schlíple visela v mléčné vodě a nechávala se táhnout podél stěny lomu.

Mami?

Kolem ní se však vířila voda, takže slyšela jen Wellardovo zběsilé ječení do komunikačního panelu: „Jsi tam, seržantko? Odpověz mi, prokristapána.“

„Nic mi není.“ Zakašlala. „Můžeš se mnou přestat orat.“

Wellard náhle povolil kabel a Blecha zůstala viset v prostoru. Vznášela se obličejem dolů, v jedné ruce stále držela páčku záložní lahve a upřeně hleděla do místa, kde se jí zjevila máma. Voda však zela prázdnotou. Byla to jen další halucinace.

Blecha se roztřásla. Nechybělo jí mnoho. Porušila pravidla úřadu pro zdraví, podělala nouzovou proceduru a celý tým slyšel, jak upadla do narkózy. Dokonce se přitom i počúvala. Cítila, jak jí moč stéká po vnitřní straně obleku.

Na tom však nezáleželo. Vůbec na tom nezáleželo. Byla naživu. Naživu. A hodlala už naživu zůstat.

Kapitola 3

Bristolská *Jednotka pro vyšetřování závažných trestných činů* řešila jeden z nejsledovanějších případů, s jakými se kdy setkala. Misty Kitsonová byla ještě před pár dny druhořadou celebritou, kterou národ znal jen jako manželku fotbalisty, která vyšňupala tolik kokainu, že si rozleptala nosní přepážku. Novináři se několik měsíců pídili po fotkách jejího nosu. Teď se stejně usilovně snažili zjistit, co se jí stalo v den, kdy odešla z protidrogové léčebny na druhém konci Somersetu a od té doby ji nikdo neviděl.

Policie pročesala celé okolí kliniky: vnikla do každého domu, do každého lesa, do každého chléva v okruhu tří kilometrů. Bylo to něco nevídaného – největší terénní pátrání, jaké kdy policie zorganizovala, a výsledek nulový. Žádné tělo. Žádná stopa. Misty Kitsonová jako by se vypařila.

Veřejnost byla fascinovaná nejen touto záhadou, ale i jednotkou, která měla vyšetřování na starosti. Lidé si JVZT představovali jako elitní tým: jako skupinu odhodlaných zkušených mužů, kteří do případu vkládají veškerou energii. Představovali si, že tito muži si na vyšetřování vyhradí veškerou mozkovou kapacitu, že mu zasvětit celý život, že se obětují případu. Obecně vzato měli pravdu: vyšetřovatelé vyvíjeli stoprocentní úsilí, aby Misty vypátrali.

Všichni kromě jednoho.

Jednomu vyšetřovateli dělalo značné problémy soustředit se na Misty. *Jeden* člen týmu zjišťoval, že bez ohledu na to, co by měl dělat, kolik času by měl snaze o nalezení Misty Kitsonové věnovat, se v duchu nedokáže orientovat jinam než dozadu. Zpět k jinému případu, zpět k vyšetřování, na němž pracoval o týden dříve. K vyšetřování, které teď měl uložit k ledu, aby se vrhl na něco jiného.

Tím mužem byl detektiv-inspektor Jack Caffery.

Inspektor Caffery byl v týmu nový, ale měl za sebou téměř dvacet let zkušeností, z nichž většinu získal na oddělení vražd londýnské metropolitní policie. Za celou tuto dobu mu nikdy nedělalo potíže odložit právě vyšetřovaný případ.

Jenže zároveň nikdy neřešil případ, který by ho děsil.

Alespoň ne tak jako Operace Norsko.

O půl deváté ráno, krátce po Blešině incidentu, seděl Caffery ve své potměšilé kanceláři v sídle JVZT, které stálo v bristolské čtvrti Kingswood, daleko od lomu číslo osm. Měl zatažené žaluzie, zamčené dveře a díval se na DVD.

Nahrávka zachycovala dva muže v neosvětlené místnosti jakéhosi opuštěného squatu. Oba muži byli běloši. Ani jednomu ještě nebylo třicet. První měl na sobě koženou sadomasochistickou kuklu na zip a byl do pasu nahý. Připravoval si nástroje a ukazoval je do kamery, která se soustředila na něj. Tomuto muži bylo dvacet devět let. Druhý muž byl rovněž do pasu nahý, ale ne z vlastní vůle. Byl v bezvědomí, omámený a vleže připoutaný k lavici. Nehýbal se. Tedy až do chvíle, kdy mu muž v kukle přiložil na krk pilu. V tu chvíli se začal pohybovat. Silně se začal pohybovat. Bylo mu pouhých devatenáct.

Toto video si v řadách policie získalo nechvalnou proslulost. Novináři o jeho existenci věděli a dali by všechno na světě, aby mohli aspoň kousek zhlédnout. Zachycovalo smrt a téměř kompletní uřezání hlavy Jonaha Dundase. Caffery tehdy do té místnosti dorazil pozdě – stačilo přijet o pár minut dřív a byl by Dundase zachránil. Většina policistů, kteří pracovali na Operaci Norsko, trvala na tom, aby byl vypnutý zvuk, když už se musí na tenhle záznam dívat. Ne tak Caffery. Pro Cafferyho byla zvuková stopa dalším zdrojem, kde může hledat odpovědi.

Nechal nahrávku běžet až k místu, kdy vpadl do místnosti a muž v kukle uprchl. Pak vrátil disk na začátek k pasáži, která ho zajímala: k prvním pěti minutám, během nichž byl Dundas v místnosti sám a přikurtovaný k lavici čekal na smrt. Caffery si přitiskl sluchátka na uši a přisedl si blíž k monitoru.

Název „Operace Norsko“ byl vybrán náhodně. Případ neměl s Norskem žádnou spojitost – všechny nitky vedly do Afriky. Muž v kukle – říkali mu „Strejda“ – realizoval uvnitř africké komunity v Bristolu svůj zločinný plán. Díky své chamtivosti, sadismu a šťastným náhodám vydělával na prastaré pověře této komunity – které se říkalo „muti“ neboli africká černá magie –, že některé části lidského těla lze použít k léčbě různých onemocnění a duševních poruch. Za posledních deset let se v celé Evropě vyskytlo pouhých osm podobných případů, takže pro britskou policii to bylo neprobádané území. Nakonec se však dozvěděli, že lidská hlava nebo přesněji hlava mladého muže, zvláště pokud byla zaživa oddělena od těla, může mít v některých kruzích nesmírnou hodnotu. A to byla Dundasova smůla.

Operace Norsko skončila dřív, než pachatelé stihli hlavu prodat dál, a policie zatkla dva lidi: muže v kukle, což byl místní občan, a jednoho nezákonného afrického přistěhovalce, který učil prvního pachatele africké obyčeje a pomáhal mu budovat síť odběratelů. Afričan byl momentálně ve vazbě a stále se snažil přesvědčit policii, že se jmenuje Johnny Brown a vlastní britský pas. Policie ho prohledala a zjistila, že má u sebe klíčenku s tanzanskou státní vlajkou a tričko tanzanské výroby. Vyšetřovatelé z JVZT se tedy spojili s Dar es-Salaamem a momentálně probírali získané záznamy a snažili se Afričana identifikovat.

„Co to má znamenat?“ zeptal se šéf JVZT, superintendent Rolf Powers, když deset minut po deváté strčil hlavu do dveří. „Vy tu máte zhasnuto? Vypadá to tu jako v pokoji mého dospívajícího syna.“ Rozsvítil zářivky. „Kde jste byl? Právě jsem absolvoval celou tiskovku k případu Kitsonová bez vás.“

Caffery pozastavil přehrávání a natočil monitor čelem k superintendentovi. „Koukněte na tohle.“

Powers poslechl. Zamračil se. „To je Operace Norsko. S tou jsme přece skončili. Příslušné spisy mají být do konce měsíce na prokuratuře.“

„Sledujte tohle.“ Caffery poklepal na monitor. „Je to důležité.“

Powers zavřel dveře a vstoupil dovnitř. Byl vysoký, rozložitý a dobře oblečený. Kdysi měl zřejmě sportovní postavu, ale životní styl si na něm vybral daň a jeho tělo se momentálně u krku a kolem pasu rozšiřovalo. Odložil si na stůl diplomatku a přitáhl si židli před monitor. Na pozastavené nahrávce zachycující Dundase těsně před útokem byla vidět další po-

stava stojící zády ke kameře těsně u mladíkovy hlavy. Skláněla se a jako by se na něco soustředila. Když po zatčení odvezli Dundasovu hlavu na soudní patologii a ohledali ji, zjistili, že na ní chybí chomáče vlasů. Ty byly ustřižené ve stejném místě, na které se právě zaměřovala postava na nahrávce.

Powers zavrtěl hlavou. „To je ten Tanzaňan. Johnny Brown, nebo jak se doopravdy jmenuje. Ten, kterého máme pod zámekem.“

„Není to on. Vymýšlí si.“

„Jacku, ten malý sráč se už k tomu tisíckrát přiznal. Vyklopil to sakumprásk – ustříhl Dundasovi pár vlasů, protože z nich chtěl vyrobit nějaký náramek pro voodoo. A jestli to není on, tak kdo by to ksakru mohl být? Podpurný tým to tam obrátil vzhůru nohama; důkladně to tam prošťárali. Nikdo tam nebyl a utéct odtamtud nebylo kudy.“

Caffery upřeně hleděl na postavu na monitoru. Nikdo, kdo nahrávku viděl, nikdy nevyslovil nahlas zjevnou pravdu: že postava na záznamu nevypadá jako lidská. „Ne,“ prohlásil. „To není on. Nechal jsem ho ve vazbě změřit. Má metr šedesát. Je malý, ale ne až takhle. Kamera byla umístěná přesně ve výšce metr padesát a stála dva metry od stolu. Díval jsem se na plánky ohledávačky. Hlava Johnnyho Browna by sahalá někam semhle.“ Ukázal na příslušné místo na monitoru. „Byl by víc než o hlavu vyšší. A podívejte na ta ramena. Tady je něco špatně, zoufale špatně.“

„Přestrojili ho – on sám to přiznal. Posílali ho strašit lidi, aby je přiměli kupovat ty jejich voodoo sračky. Tihle lidi mají opravdu divošské pověry – i když ode mě jste to samozřejmě nikdy neslyšel.“

Caffery mu adresoval kamenný pohled. „Jak můžete někoho takhle přestrojit? Vždyť se na to podívejte.“

„Protetika. A práce se světlem.“

„Když jsme to tam prohledávali, žádné protézy jsme nikde nenašli. A když Browna zatkli, tak u sebe žádné Dundasovy vlasy neměl, že ne?“

„Prý je vyhodil. A klidně mě označte za prostáčka, klidně řekněte, že jsem vidlák, nebo jak nás vlastně lidi z metropolitní nazývají, ale když se tady u nás v Balíkově někdo přiznává k něčemu takovému, tak prostě pokládáme za logické a jednodušší mu to věřit. Kdepak,“ dodal superintendent a jeho hlas zněl náhle pragmaticky. „Kdepak, Jacku. Tvařme se, že jsme tenhle rozhovor vůbec nevedli. Operace Norsko skončila, jasné?“ Vstal a posunul diplomatku, kterou si s sebou přinesl, přes stůl ke Cafferymu. „Náčelník chce, abychom teď dělali na tomhle. Tohle je případ, kvůli kterému teď užívám betablokátory. Otevřete to.“

Caffery poslechl. Diplomátka obsahovala šest lesklých fotografií, které zachycovaly jednotlivé kusy oděvů s měřicí páskou na boku. Ženské oblečení. Šaty. Plus sandály na vysokém podpatku. Fialový sametový kabát. A stříbrný mobil. „Misty Kitsonová?“

„Samozřejmě. Tohle jsou fotky s kopiemi jejího oblečení z toho dne. Nechali jsme je rozdat po celé policii. Každý člověk v každé kanceláři na všech policejních odděleních bude mít do dnešního večera připíchnutou tuhle fotku nad počítačem, takže i kdyby nečetli noviny a nedívali se na telku, budeme mít jistotu, že o Misty Kitsonové slyšeli.“ Powers přistoupil k mapě na zdi, zadíval se na ni a strčil si ruce do

kapes. „Nedokážu tomu přijít na kloub. Opravdu ne. Tříkilometrový okruh, nejzrozsáhlejší pátrání, jaké jsem kdy u policie zažil, každý čtvereční centimetr důkladně překopaný, a přitom jsme nikde vůbec nic nenašli. Ani ň, ani tuk... Kristepane, vy mě vůbec neposloucháte. Že ne?“

Caffery seděl předkloněný a upřeně hleděl na zeď, kde visela Dundasova posmrtná fotografie – zajímalo ho, jak má oběť ustřižené vlasy.

Powers sebral jeden snímek s Mistyinyými šaty a významně ho přilepil přes Dundasovu fotku. „Jacku, venku jsou tři seržanti a čtyři konstáblové, kteří čekají na vaše pokyny. *Oni* ji najít chtějí.“

Caffery otevřel zásuvku a vytáhl z ní fotografie z jiné pitvy, která proběhla přede mnou. Včera mu přišly přes databázi Centrex Guardian a obsahovaly všechno, co potřeboval. Vstal a připevnil jeden snímek na fotku s oblečením Misty Kitsonové.

„Ben Jakes. Dvacet let. Student Bristolské univerzity. Bojí se zkoušek, opustila ho přítelkyně, takže končí s kapesním nožem a bednou vodky WKD Red dole v Elfských jeskyních. Je tam krásně. Vidíte odtamtud světla Bristolu. Velmi oblíbené místo sebevrahů.“

„A jak to s čím souvisí?“

„Jeho telefon se ztratil – a pořád se nenašel. Někdo ho oloupil. Jeho spolubydlící vypověděl, že Ben měl u sebe nejmíň dvacet liber a taky karty, které nikdo nepoužil. V batohu měl sendviče, které se taky ztratily. Jo, a navíc byl nahý.“

„Takže se na tu sebevraždu svlíkl? Co za tím bylo? Úplněk?“

„Ne. Zloděj mu sebral i šaty. Vyšetřovatel to zpočátku kvalifikoval jako vraždu. Případ chvíli ležel ve složce ‚Moc složité pro okresní policii‘, dokonce se uvažovalo, že ho dostaneme my, jenže pak přišly výsledky z pitvy s konstatováním, že šlo o sebevraždu. Podle patologa mu ty šaty někdo svlíkl víc než čtyřicet hodin po smrti. A byl tu i další důkaz – deprese. Nikdo nepochyboval, že to byla sebevražda; i jeho rodiče vypověděli, že to napůl čekali. Ale chtěl bych, abyste se podíval na tohle.“

Powers si sundal brýle a zadíval se na fotografii.

„Vidíte to? Jeho vlasy?“

„Jsou ustřižené.“

„Vyholené. Nepřipomíná vám to něco?“

Powers se znovu zamračil. Sundal fotku ze stěny a obrátil ji. Na rubu bylo razítko audiovizuálního oddělení v Portisheadu. „Kde jste říkal, že se to stalo?“

„V lomu číslo osm. Dole u Elfských jeskyní.“

„A ty vlasy mají být důležitý faktor? Protože se Dundasovi stalo to samé?“

„Provedl to stejný člověk. Stopy jsou prakticky totožné.“

„No a?“

Caffery nasadil ponurý úsměv. „Patolog se v otázce času Jakesova úmrtí vyjadřuje neurčitě – jako všichni patologové. Ale připustil, že člověk, který se tam objevil a ukradl mu šaty, to udělal nejmíň šest hodin po jeho smrti – dokazuje to Jakesova posmrtná ztuhlost. Podle spolubydlícího odešel Jakes ze svého pokoje v šest hodin ráno. Nevíme, jak se do toho lomu dostal, ale pokud se cestou nikde nezastavil, muselo mu to trvat nejmíň hodinu a možná i víc. Tím se dostá-

váme na sedm hodin ráno, takže náš zloděj se tam *absolutně* nemohl objevit dřív než v jednu odpoledne. Přičemž Brown byl toho dne ve dvě odpoledne tady.“ Caffery zapíchl prst do monitoru. „Viděl jsem toho parchanta na vlastní oči. Opravdu si dokážete představit, že přijel do lomu, vyholil Jakesovi kus hlavy a za hodinu už byl na opačném konci Bristolu?“

„Předpokládám, že ty časy vám patolog uvedl mezi čtyřma očima. Neumím si představit, že by napsal do zprávy konkrétní čísla. Pokud jde o čas úmrtí, *nikdy* nedělají kategorické závěry.“

„To máte pravdu. Ale já jeho svědectví nepotřebuju. Z Vodafonu jsem totiž vymámil Jakesovy telefonní záznamy. Vyplývá z nich, že toho dne v osm hodin večer z Jakesova mobilu někdo volal. A to už byl Brown víc než pět hodin ve vazbě.“

Powers nadzvedl žaluzii a podíval se ven. Ode dne, kdy JVZT dostala případ Kitsonová, začalo pár reportérů bivakovat před budovou. Superintendent se na ně chvíli upřeně díval. Pak spustil žaluzii a pro změnu se dlouze zadíval na detektiva-inspektora. „Ježíšikriste,“ řekl. „Co ode mě teda chcete?“

„Týden. Týden na tenhle případ. Dejte mi dva muže a odvolejte mě na týden z Kitsonové. Chci vědět, jak Brown vyholil Benu Jakesovi vlasy, když byl v té době o třicet kilometrů dál. Chci vědět, k čemu chtěl ten náramek z vlasů. A...“

„A...“

„A taky chci vědět, jakou protetiku musí člověk používat, aby vypadal *takhle*.“

Kapitola 4

Z kanceláři JVZT odešel Caffery o půl jedenácté. Budovu opustil zadním vchodem, aby se vyhnul reportérům čekajícím na zprávy o Misty Kitsonové. Obešel ji a zamířil přímo do podzemní garáže s nízkým stropem. Byl tady chráněný, ale přesto krácel rychle, hlavu měl sklopenou a límec vyhrnutý. Než nastoupil do svého auta, neoznačeného služebního Fordu Mondeo, zastavil se těsně u něj, až se stehny téměř dotýkal karoserie, a chvíli se pozorně rozhlížel po garáži. Potřeboval se ujistit, že stíny za ostatními auty jsou přirozené a nehybné. Nakonec podřepil a podíval se pod auto. Napřímil se, otevřel dveře, nastoupil dovnitř a zamkl centrální zamýkání.

Těžko říct, jak se jim to podařilo nebo jaké triky k tomu použili, ale protagonisté Operace Norsko každopádně dokázali v lidech vyvolat dojem, že vidí věci, které si neumějí vysvětlit. Věci, které je znervózňují. Někteří dřívější svědkové to ani neuměli pojmenovat – dokázali jen popsat záblesky, které viděli. Prý to bylo cosi lidského, jenže to bylo příliš malé, příliš zakrslé na to, aby mohlo jít o skutečného člověka. Později se objevili svědkové, kteří už pro to měli název: jméno pocházející z nejtemnějších koutů nejtemnějšího kontinentu. Zulský výraz, jež Caffery nevyšlovil před superin-

tendentem Powersem nahlas, poněvadž samotný zvuk toho slova v něm vyvolával mrazení.

Tokološe.

Čtyři jednoduché slabiky, které však pro ty, kteří této pověře věřili, znamenaly něco silného. Znamenaly znetvoření, zborcenost. Znamenaly splynutí všech afrických pověr do jediné postavy: do postavy s tělem urostlého paviána a opičím obličejem. Do pomocníka šamanů, do tvora se srdcem afrických stepí. Sedí mezi stíny. A upřeným zrakem pozoruje okolí.

Caffery odmítal označit tu stinnou postavu na videonahrávce za Johnnyho Browna, ale zároveň si uvědomoval, že alternativní vysvětlení hraničí s šílenstvím: tuhle hypotézu by nikdy nezformuloval do slov, ani sám pro sebe ne. Přesto se nedokázal ubránit myšlenkám na to, co se vlastně ukrývá pod oním přízračným zulským slovem *Tokološe*.

Natáhl se dopředu, otevřel přihrádku na straně spolujezdce a prohlédl si její obsah. Všichni policisté sloužící v první linii dostávali základní vybavení pro sebeobranu – rychlopouta, pepřový sprej a také ASP, což byl kovový teleskopický obušek, který dokázal lámat kosti. Během zatýkání v rámci Operace Norsko začátkem tohoto týdne Caffery tímhle obuškem dostal. Bolelo to jako čert, ale i tak to byla jen směšná ochrana, když ti bídáci na opačné straně zákona byli vyzbrojení automatickými pistolemi MAC-11 a magnumy. Obušek teď ležel v přihrádce na žlutohnědé obálce. Pod obálkou se ukrývala pistole zabalená v látce napuštěné olejem.

Před pěti lety, když ještě působil v Londýně, měl Caffery kamaráda pracujícího na Operaci Trident, který mu zpro-

středkoval kontakt na jednoho týpka. Ten sice bydlel celý život v londýnské čtvrti Tulse Hill, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu mluvil jako rodák z jižního Los Angeles a nikdy nesundával z očí sluneční brýle, takže u něj člověk nevěděl, co si vlastně myslí. A když se jednou Caffery objevil v jeho bytě, odvedl ho tenhle chlápek do kuchyně a ukázal mu dvě pistole uložené v krabici od bot pod igelitovou výstelkou odpadkového koše: Glock 17 a AMT 45 Hardballer z nerezové oceli, která se tak silně leskla, až působila dojmem, že se má nosit jako šperk. Dealer nemohl uvěřit svým očím, když se Caffery okamžitě nevrhl po hardballeru, protože podle jeho osobního názoru to byla naprostá pecka, která se u něj dlouho neohřeje – i kdyby byl totiž Caffery tak hloupý a nevybral si ji, hned příští zájemce, který mu projde dveřmi, po ní stoprocentně sáhne. Caffery se nakonec skutečně rozhodl pro tuhle módní zbraň. Ne proto, že by se mu líbila, ale proto, že glock 17 se nijak nelišil od služebních zbraní policistů, a přestože se s ním Caffery nehodlal nechat přistihnout, musel brát v úvahu všechny eventuality. Erární pistole by ukazovala na nesprávné lidi. Lepší bylo nechat se chytit s klasickou pouliční zbraní, byť by to byl až trapně křiklavý šunt.

Také Caffery obvykle pistoli přechovával pod sáčkem v kuchyňském odpadkovém koši, protože jestli něco na dealerovi z Tulse Hill respektoval, pak to byla jeho volba skrýše. Byl by odepsaný, kdyby tenhle krám někdy použil, ale to pro něj nehrálo roli. Pistoli si pořídil jen proto, že někdy nastaly chvíle, kdy potřeboval mít pocit bezpečí, a tahle zbraň mu ho poskytovala. Stačilo vědět, že ji má. Tento týden byl jedním z takových okamžiků.

Zavřel přihrádku a podíval se z okna na zdi garáže. Znovu zkontroloval stíny a zaměřil se především na ty, které sahaly do výše pasu. Neřekl totiž Powersovi všechno: nezmínil se mu, že ho neznervózňuje jenom to video. Nesvěřil se mu, že se od vyvrcholení Operace Norsko nemůže zbavit dojmu, že ho někdo sleduje. Kdyby to neznělo uhozeně, řekl by dokonce, že ho sleduje Tokološe. Tokološe? V ulicích Bristolu?

Všechno začalo v tomhle autě. Jednou pozdě v noci před více než týdnem parkoval v opuštěné boční uličce v centru Bristolu, když mu náhle někdo nebo něco skočilo na auto a bouchlo do kapoty. Zmizelo to tak rychle, že Caffery neviděl, co to je, ale měl dojem, že je to něco malého; něco, co cupitá nízko u země. Tohle byl začátek. Od té doby viděl Caffery tu zatracenou věc všude. Ve stínech, pod auty. Dokonce i v zrcadle, když se ráno holil.

Znovu se podíval na hodinky. Bylo pět minut po půl jedenácté. Operaci Norsko přežila jen jedna oběť. V den zatčení stihl onen muž poskytnout policii zmatenou výpověď, ale momentálně ležel v nemocnici v Southmeadu a bojoval o život. Doktoři k němu nikoho nepouštěli, a už vůbec ne policii, která by ho jen stresovala otázkami.

Takže co teď, kreténe? pomyslel si Caffery.

Po pár okamžicích nastartoval auto. Už věděl, kam pojede. Chtěl vědět, kde leželo tělo Bena Jakese tu noc, kdy mu někdo vyholil část vlasů.

Kapitola 5

Vodní pátrací jednotka absolvovala každý měsíc několik odvozů rozložených těl. Taková rozložená mrtvola je nebezpečná věc. Infekční materiál. Tekutiny, které se v ní vytvářejí po prasknutí žaludku, mohou být zdrojem řady onemocnění přenášených krví, a pokud tělo ohlodali potkani, hrozí i další rizika: přenos leptospirózy nebo její závažnější formy zvané Weilova nemoc. Jakmile se s mrtvolou pohne, vytěsní se jí z plic poslední zbytek vzduchu a při tomto „povzdechnutí“, které působí dojmem, že tělo obživo, se mohou do okolí vyloučit spory tuberkulózy. Většina policejních sborů ve Velké Británii proto vyžaduje, aby se silně rozloženými mrtvolami manipulovaly týmy vycvičené na používání dýchacího přístroje. Stručně řečeno potápěči. I když je tělo na souši.

Členové Blešina týmu prováděli po takové manipulaci s mrtvým tělem striktně definovanou očištnou proceduru a obvykle se jim dařilo udržet prostory, v nichž jednotka sídlila, relativně bez zápachu. Když však Blecha dnes v deset hodin ráno seděla v kanceláři a vyplňovala formuláře s názvem „Hlášení o zraněních, nemocech a nebezpečných událostech“, všimla si, že něco není v pořádku. Svrátila nos a zavěťřila. Nic hezkého. Vložila formuláře do obálky, vstala, vyšla na chodbu a začenicjala ještě jednou.

Po včerejší nehodě s „pupeční šňůrou“ ji zdravotníci prohlédli, ale hospitalizovat se nenechala. Byla v pořádku. Cítila se dobře a její stav byl stabilní. Aby to dokázala, lehla si na ponton a udělala dvacet kliků. Nic a nikdo ji nemohl přimět, aby odjela alespoň na dnešek do nemocnice, a nakonec se ukázalo, že je to dobře, protože do dvou hodin měl tým další výjezd – měli vyprostit stokilové tělo šestapadesátiletého muže, který zemřel na toaletě v jednom paneláku v Redlandu. Seděl tam osm dní s pyžamem staženým kolem kotníků. Toalety byly ze všeho nejhorší, poněvadž v nich nebyl manévrovací prostor. Trvalo jim tři hodiny, než muže vyprostili. Po návratu na základnu dekontaminovali své protichemické obleky, rozložili je na podlaze a začali je drhnout kartáči s dlouhou rukojetí. Omyli je, dezinfikovali, vyměnili v maskách pětifázové filtry a na závěr všechno postříkali antibakteriálním roztokem, aby měli úplnou jistotu. Všechno provedli jaksepatří.

Jenže smrad toho chlapa nezmizel.

Blecha zamířila do šatny, kde se právě celý tým převlékal. Nebyla nadšená z toho, že ji včera slyšeli v narkóze. Zatím si ji kvůli tomu nikdo nedobíral, ale ona by se vůbec nedivila, kdyby to jednou přišlo. „Co to tu smrdí, chlapi?“

„Tvůj banánový chleba?“

„Vtipné. Provedli jsme dekontaminaci. Takhle by to tu smrdět nemělo.“

Wellard pokrčil rameny. Ostatní zavrtěli hlavami.

„Dobrá. Tak pojďte.“ Zamávala rukama, jako by odháněla husy. „Všichni ještě jednou. A tentokrát použijte janitol.“

Nikdo se ani nepohnul. Všichni na ni upřeně zírali.

„Co je?“

„My už jsme to udělali. *Ještě jednou*. Když jsi byla v kanceláři. Dekontaminovali jsme všechno dvakrát.“

„Dvakrát? Tak odkud se bere ten zatracený smrad?“

„Z tvého banánového chleba?“

Blecha zamířila do dekontaminační místnosti, kde osychaly kombinézy – vypadaly strašidelně, jako by tam visela řada lidí. Přičichla k nim. Vrátila se na chodbu a zavětřila ještě jednou. Ten smrad byl nezaměnitelný. Přešla k prádelnímu koši, který použili k přepravě kontaminovaných kombinéz z místa nálezu, strčila do něj obličej a několikrát se zhluboka nadechla. Wellard se objevil vedle ní a díval se, jak Blecha hledá v koších igelitové sáčky, do nichž zabalili použité rukavice a galoše.

„Ty to nejsou.“ Založil si ruce na prsou. „Kontroloval jsem to. Už je odnesla uklízečka.“

Blecha se napřímila. „Vzdávám se. Tak odkud se to teda bere?“

„Nemám ponětí.“

Povzdechla si, sundala z háčku zelenou zástěru, nasadila si ji a uvázala. „A to jsem měla v plánu jít si zaběhat.“

„Po včerejšku bys nikam běžet neměla.“

„Ale já přece nikam neběžím. Řekla jsem, že jsem to měla v *plánu*.“ Nasadila si nitrilové rukavice a natlakovala postřikovač. „Jenže místo toho budu čistit tyhle kombinézy. Znova. Budu za vás dělat vaši práci.“

„Ach jo. Jsi konfliktní.“

„Nejsem konfliktní, Wellarde, jenom háklivá na tyhle věci. Jsem ženská. Mám vaječníky. Pracujou ve mně hormo-

ny.“ Zamířila do kumbálu a vytáhla z něj pár věcí. Tlakovou lahev. Vzduchovou hadici. „Pojď sem.“

Wellard se podíval na hadici. „Dobrý Bože, šéfová. Snad jsem toho tolik neřek.“

„Podej mi ruku.“

„Ať je to aspoň rychle.“

„Tohleto,“ vmáčkla mu hadici do dlaně, „připoj na ventil. To je ono. Hodnej. A zatímco já budu ještě jednou provádět kompletní dekontaminaci, ty projdeš budovy a očicháš odtoky. Jestli bude některý smrdět, zaliješ ho vodou. A jestli se smrad vrátí, použiješ tohle.“

„Stlačený vzduch? Do odtoků? Seržantko, někde tady v budově máme správce. Určitě jo. A určitě je to příjemnej chlap. Vsadím se, že bude mít nějaké tyče. Ty jsou šetrnější než stlačený vzduch.“

„Wellarde?“

„Ano?“

„Nekecej a běž.“

V přehrávači vězelo cédéčko od Arctic Monkeys. Blecha ho zapnula, pustila zvuk hodně nahlas a dala se do toho. Drhla a sprejovala. Vodu vylévala do odtoku. Svazek kabelů, který včera praskl, ležel ve žlutém igelitovém sáčku opřeném o vykachlíkovanou zeď a čekal, až ho odvezou do laboratoře Úřadu pro zdraví a bezpečnost práce. Šetření potrvá měsíce. V laboratoři provedou baterii testů, aby se pokusili zjistit, co bylo špatně a jak se Bleše podařilo jen tak udělat v obou kabelech díru. Blecha se vedle nich na chvíli zastavila.

Pořád jí to vrtalo hlavou. Vždycky si myslela, že kabely jsou prakticky nezničitelné, a teď se cítila nepříjemně a hlou-

pě, že tuto část vybavení nepřekontrolovala. Chybělo tak málo, tak strašlivě málo. Začínala mít pocit, že se jí na paty lepí smůla. Nejenže tu byl ten včerejšek, ale taky tu bylo úterý, kdy se s lidmi z JVZT účastnila toho zmrveného zatýkání, při kterém málem zahynul jeden člen týmu a nakonec zůstal tak otřesený, že musel dostat regenerační volno. A už vůbec nechtěla myslet na *pondělí*, kdy musela *opět* krýt zadek Thomovi. Její bratr přijel jednou v noci nečekaně k Bleše domů, zlinkovaný a s dopravákem v patách. A protože měla Blecha odjakživa pro bratra slabost, odpřísáhla tomu horlivému policajtovi, že auto řídila ona, a dokonce si nechala udělat dechovou zkoušku. Thom se díky tomu snad postě vyhnul průšvihů a v Bleše tenhle incident vyvolal dvě otázky: Jestli se ten kluk někdy dokáže postavit na vlastní nohy a jak dlouho za něj bude ona vytahovat horké kaštany z ohně.

Vytáhla bílé galoše, které měli členové týmu na nohou při manipulaci s těly, a začala u nich ohrnovat horní část, aby se ujistila, že do své stélky nenatekly žádné tělesné tekutiny. Když kontrolovala poslední pár, objevil se ve dveřích Wellard. Blecha si otřela čelo a rezignovaně boty položila.

„Vzdávám to. Už jsem udělala všechno. Teď budu muset projít všechny vaše bágly. Zkontrolovat vaše nechutné spodní prádlo. Včetně ponožek a podobně. Tak co pro mě máš, kanále?“

„Odtoky jsou čisté jako lilie. Ale teď už se s nimi stejně nemusíš trápit.“

„Jak to?“

„Telefon zvoní jako pominutý. Máš tu muziku moc nahlas.“

„A kdo volá?“

„Tvůj kamarád Pearce, náš pátrací poradce. Máme další tělo. A další přesčas.“

„Jo?“

„Jo. Zdá se, že našli Lucy Mahoneyovou.“

Kapitola 6

Lom číslo osm byl opuštěný. Caffery stál vedle svého auta a hleděl na nadýchané mraky a modrou oblohu odrážející se od klidné a chladné vodní hladiny. V přední části lomu, na rovném břehu, kam ještě voda nevystoupila, ležely na boku dva staré čluny s kabinou, připoutané k sobě rezavým kotevním řetězem. Na druhém konci se v nahnědlých kalužích válely opuštěné šedé kvádry nalámaného a opracovaného kamene. Odvaly byly ze všech stran obrostlé komulemi.

Caffery zamkl auto, zahalil se těsněji do bundy, zamířil k okraji lomu a pohlédl na vodní hladinu. Voda měla soumráčně modrou barvu. Skalnaté okraje se žlutily zárodečnými výhonky rostlin a asi šest metrů pod nimi se ve vodě rýsovalo cosi neforemného. Možná balvan, možná zatopené čerpadlo, anebo prostě stěna lomu kopírující vylámanou skálu nad hladinou.

Afričané věřili, že Tokološe je říční tvor. Věřili, že se zdržuje v okolí břehů, staví si hnízda v rákosí a vydrží celé hodiny pod vodou. Ať už bristolští svědkové viděli cokoliv, jednou věcí si byli všichni jistí: že ta záhadná postava vyšla z vody. Z řeky, z lomu, nebo v jednom případě dokonce z bristolského přístavu. Přísahali, že se prostě „vynořila“, jako by byla už dlouho pod vodou, číhala na dně a rochnila se tam

jako krokodýl v blátě. A taky zřejmě neměla dýchací přístroj – všichni svědkové neoblomně tvrdili, že ten pekelný obličej nebyl zahalený. Jak se gangu z Operace Norsko podařilo vytvořit iluzi, že někdo zůstává dlouhé minuty pod vodou?

Caffery se napřímil a pohlédl přes horstvo cementových dun. Slunce se ukrylo za mrakem a chvíli se zdálo, že se nad vodou vznáší něco těžkého, jako by samotný vzduch potemněl. Ben Jakes spáchal sebevraždu právě na těchto svazích. V křoví stále visel kus staré policejní pásky a na zemi ležela kytice zabalená v celofánu, kterou sem přinesl někdo z Benových kamarádů z univerzity. V posledních čtyřech letech si tu vzalo život dalších deset lidí. Sebevraždy takhle působí – vždy se šíří jako virus. Někdo skočí z mostu, tomu se zanedlouho začne přezdívat „most sebevrahů“ a lidi, kteří o tomhle místě v životě neslyšeli, jsou najednou ochotní cestovat celou noc, jen aby se z něj taky mohli vrhnout. A s tímhle lomem to bylo úplně stejné – s tím rozdílem, že tu lidi neskákali. Prostě seděli na okraji srázu s prášky nebo žiletkou v ruce a nejspíš se u toho dívali na hvězdy.

Jakesův telefon se stále nenašel, ale stejný tým, který pracoval na případu Misty Kitsonové, analyzoval pohyb jeho signálu a zjistil, že když někdo po Jakesově smrti dvakrát volal z jeho přístroje, nacházel se někde tady. Volané číslo Jakes nikdy předtím nevytočil. Caffery na něj zkusil zavolat ze služebního telefonu a zjistil, že je odpojené. Zřejmě šlo o jednorázový přístroj s předplacenou kartou a Jack si byl naprosto jistý, že ho volající dávno odhodil někam na hromadu stavební suti.

Zvedl klacek a začal procházet obvod lomu, přičemž bou-

chal klackem do okolního porostu. Když se našlo Jakesovo tělo, prohledala policie celý lom, ale Caffery chtěl mít jistotu, že mu napoprvé nic neuniklo. Například tajné skrýše nebo důkaz, že se tady v tu noc Jakesova úmrtí pohyboval někdo další a třeba ho pozoroval z křoví. Caffery znovu prohledal každý čtvereční centimetr území, rozkopával keře a travnatý porost, ale po hodině úsilí našel jen skútr ležící na boku v křoví.

Někdo si ovšem dal záležet, aby ho ukryl – když se k němu chtěl Caffery dostat, musel se hodně přikrčit a zlomit pár větviček. Vytáhl ho na denní světlo, postavil ho a lehce s ním zatřásl. Skútr měl nálepku potvrzující zaplacení silniční daně a v nádrži šplouchal benzin. Jakes žádný skútr nevlastnil, tím si byl Caffery jistý. Vytáhl z kapsy pero a odtáhl brzdové třmeny, aby zkontroloval brzdy. Nebyla na nich žádná rez, což znamenalo, že na skútru někdo v posledních čtyřiaadvaceti hodinách jel. Caffery ho položil na zem, oprášil si ruce a chystal se zamířit zpátky k autu, jenže vtom si všiml něčeho dalšího.

Zhruba tři metry napravo od něj vězelo v kořenech kormule cosi modrobílého. Byla to policejní páska omotaná kolem větviček. Caffery k ní přistoupil, zatáhl za ni a spatřil na zemi kus tenkého modrého plastu. Ten měřil zhruba čtvrt metru a odvíjel se z jakési cívky. Caffery ho zvedl a prohlédl si ho. Do plastu byla zhruba v osmicentimetrových intervalech vyražená písmena PPJ. Podvodní pátrací jednotka. Caffery tenhle útvar znal a znal i jeho velitelku, seržantku Blechu Marleyovou. Při Operaci Norsko působila jako členka podpůrného týmu a právě ona realizovala zatčení. Hezká holka.

Když se však Caffery stěhoval z Londýna sem na západ Anglie, něco si slíbil: v Londýně zanechal pár zničených životů a nehodlal nikomu kazit další. Žádnou ženu už ve svém životě nechtěl. Nebo přinejmenším ne bez zralé úvahy. Což ovšem neznamenalo, že by si nesměl všimnout ženské krásy.

Vytáhl telefon a zavolal do Kingswoodu. Ve sluchátku se mu ozval detektiv-konstábl Turnbull, jeden z mužů, které mu přidělil Powers. „Zrovna jsem se vám chystal volat,“ řekl celý dychtivý a říčný. „Mám pro vás dvě věci. První se týká toho Tanzaňana ve vazbě, který nám pořád opakuje, že se jmenuje Johnny Brown. Vypátrali jsme jeho pravé jméno. Clement Chipeta. Interpol mu byl na stopě v Dar es-Salaamu, ale zhruba před rokem jim zmizel z radaru. Měl tam dost vážné problémy – nejen se zákonem, ale i s gangem, pro který pracoval.“

„Čím se ten gang zabýval?“

„Pašeráctvím. Obchodovali s věcmi používanými v tradiční medicíně, které většinou získávali z ohrožených druhů, ale část těchhle přípravků pocházela i od lidí. Předpokládám, že díky tomu pro něj našli ti pacholci z Operace Norsko využití, když se tu objevil.“

„Vazební vězňáci už jste o tom uvědomil?“

„Samozřejmě.“

„Dobře.“ Caffery se odvrátil od lomu a strčil si prst do ucha, aby Turnbulla slyšel i přes mizerný signál. „Tak poslouchejte, Turnbulle, potřebuju, abyste udělal tři věci. Nejdřív mi zjistěte informace o téhle značce, ano?“

Nadiktoval mu číslo registrační značky skútru. Slyšel, jak Turnbull ťuká do kláves a zadává údaje do policejní databáze.

„A až s tím budete hotov, běžte na internet a něco mi vyhledejte. Slyšel jste někdy o volném potápění?“

„O volném potápění? Sorry, šéfe, já jsem z Birminghamu. Moře, řeky, voda, to není nic pro nás. My máme rádi beton.“

„Tak až spolu domluvíme, zkuste to někde vyhledat. Chci vědět, jak dlouho dokáže člověk zadržovat dech. Jak dlouho vydrží pod vodou.“

„Volné potápění.“ Caffery téměř slyšel, jak se Turnbull mračí. Počítač pípl. „Už tu mám výsledky k té značce. Takže ten skútr byl odcizen.“

„Odcizen? Kdy?“

„Tento víkend. Před jedním domem v Bradley Stoke. Nic dalšího tu není.“

„Dobře. Dejte majitelům vědět, že jsem ho našel. A pak promluvte s někým z podpůrného oddělení. Zjistěte, co dělala Podvodní pátrací jednotka nahoře v Elfských jeskyních, v lomu číslo osm.“

Ticho.

„Jste tam, Turnbule? Zavolejte někomu z podpůrného.“

„Nemusím nikomu volat, šéfe. Můžu vám říct rovnou, co tam dělali. Hledali tam pohřešovanou osobu. Ženu. Včera.“

„A našli ji?“

„V lomu ne. Ale už ji mají. Tohle je druhá věc, kvůli které jsem se vám chystal volat. Jsou teď kousek od vás. Když pojedete podle předpisů, jste tam za osm minut. Jinak za čtyři.“

Kapitola 7

Lucy Mahoneyová byla pohřešovaná tři dny. Soudě podle stavu, v jakém ji našli, byla většinu této doby mrtvá. Její tělo objevili turisté v Mendipské vrchovině, na náspu opuštěné železniční trati Strawberry Line, která se za viktoriánských dob používala k dopravě jahod z polí kolem Cheddaru. Tamní krajina byla malebná: na lněných polích už kvetly vlčí máky a ve vzduchu se vznášel pyl. Na mrtvole však nebylo hezkého nic. Vypadala jako zčernalá hromada hadrů a kůže, byla vidět už ze stometrové dálky a nad ní se vysoko ve vzduchu vznášelo mračno much.

Lucy Mahoneyová ležela na zádech. Na sobě měla výrazný pruhovaný svetr, sukni a kytíčkové martensky, na jejichž podrážkách ulpívalo listí. Její tělo už bylo tak rozložené, že z nepřírozně zbarveného masa trčely některé kosti. Členové týmu pod Blešiným vedením začali tělo balit a připravovat k odvozu, přičemž neustále odháněli mouchy a dávali si pozor, aby šetrně odlepili mrtvolu od tělesných tekutin mokvajících na zemi. Zabalili ji jako koberec do lněného plátna, nadzvedli ji a vložili do bílého pytle na těla – obličejem nahoru, protože patologové nesnášejí, když jim někdo přiveze mrtvolu ležící na břiše. Mahoneyová byla dobře stavěná a ani v rozloženém stavu se nezvedala lehce. Členové týmu se

v kombinézách potili; Blecha viděla, jak Wellardovi stékají po obličejí krůpěje potu.

Za svou práci u policie obdržela Blecha pochvalu. Dokonce dvě. A to jí bylo teprve devětadvacet. Děsila ji představa, že je dostala jen za to, že je ženská, a děsila ji představa, že jen kvůli tomu to dotáhla na seržantku a velitelku jednotky. A tenhle strach ji vedl k tomu, že se možná až přehnaně snažila vykompenzovat handicap v podobě menší síly a menší výšky. Proto si ničila tělo na šílených cvičných okruzích, proto běhala patnáct kilometrů denně a do noci zvedala činky – vysoká zátěž, nízký počet opakování. Pod vodou si byli všichni rovní. Na souši však musela makat dvakrát tvrději, aby s ostatními udržela krok.

Nakonec tělo zabalili do žlutého pytle na infekční materiál – měl velikost XL, poněvadž mrtvoly se někdy nafouknou na dvojnásobek původní velikosti – a odnesli ho o půl kilometru dál, kde se mělo naložit do dodávky. Cestou se několikrát zastavili, aby si odpočali a prohodili si místa. A taky si dávali pozor, jestli někde za policejní páskou neuvidí teleobjektivy novinářů čekajících na příležitost pořídit snímek mrtvé Lucy obklopené policisty zbrocenými potem.

Parkoviště, kde se mělo tělo naložit, bylo plné aut. Stála tu soukromá sanitka ze soudní patologie – vedle ní kouřili dva muži v šedých oblecích a černých kravatách – a v otevřených dveřích jiného auta seděla s kávou v ruce šéfka ohledávácího týmu, žena v džínách a červeném tričku s motivem kanadské vlajky. Teprve když Blecha naložila nosítka do auta, odhodila respirátor do malého odpadkového koše, postavila se vedle služebního Mercedesu Sprinter a nechala se Wellar-

dem ostříkat slabým roztokem louhu, všimla si přítomnosti dalšího člověka.

Stál kousek za policejní páskou a v ruce držel plechovku Red Bullu. Měl středně vysokou štíhlou postavu a tmavé vlasy ostříhané nakrátko. Mohl být o devět nebo deset let starší než ona. Detektiv-inspektor Jack Caffery. JVZT. Když ho Blecha v úterý viděla naposledy, realizovali spolu zatčení. Toho dne mezi nimi něco proběhlo. Blecha to věděla a kladla si otázku, jestli se spolu o tom budou někdy bavit. Bedlivě ho pozorovala, jak se protahuje pod páskou a kráčí po hliníkových nášlapných deskách jejím směrem. Nekulhal, přestože Blecha předpokládala, že kulhat bude.

„Dobrý, Wellarde. To stačí.“ Sundala si kapuci kombinézy, rozeplula zip, vytáhla ruce z rukávů tak, aby je neobrátila naruby, a vysoukala se z kombinézy. Ani si nezavazovala tkaničky tenisek – prostě zatlačila paty dozadu a touto nemotornou chůzí vyrazila přes parkoviště. Zastavila se pár metrů od Cafferyho.

„Ahoj,“ řekl jí a změřil si ji od hlavy k patě. Blecha věděla, co si teď myslí. Vlasy jako vrabčí hnízdo, nohavice přilepené na stehnech. Šedé tričko promočené potem. „Jak se vede?“

„Dobře. A vám?“

„Taky dobře. Je prima vidět vás bez obušku v ruce.“

„A je prima vidět vás vestoje. A ne na podlaze.“

„Vypadalo to hrozně, že?“

„Asi už jste zažil příjemnější chvílky. A já koneckonců taky. Zatím nevím, co mi za to napaří. Zatím mi jen chodí hromada zpráv od policejního psychologa, že mám nárok na regenerační volno. Kvůli traumatu. Ale zatím jsem si ho nevybrala.“

„Já taky ne.“

„Chtěla jsem vám zavolat. Abych se omluvila.“

„Za co?“

„Za tohle.“ Ukázala mu na nohu. „Za váš kotník. Za to, co jsem provedla. Nechtěla jsem vám způsobit újmu.“

Caffery sklopil oči ke svým chodidlům a krátce zatřásl nohavicí. Aby mu Blecha zabránila zmasakrovat toho sráče, kterého se v rámci Operace Norsko snažili zatknout, udeřila Cafferyho do kotníku služebním kovovým obuškem. Jedině tak ho dokázala přinutit, aby se vzpamatoval.

„Takže nekulháte. Myslela jsem, že asi budete kulhat.“

„Ne. Nekulhám.“

„Nikommu jsem o tom neřekla. O tom, co jste dělal.“

„To jsem pochopil. Zatím po mně žádní inspečáci nejdou.“

„Ale na jednu stranu lituju, že jsem vás zastavila. Možná by se i mně docela líbilo vidět toho hajzla s rozbitou hlavou.“

„Milé.“

Blecha pokrčila rameny. „Ne, vážně.“

„Díky. Že jste nic neřekla.“ Dlouze se na ni zadíval. A pak, právě když se Blecha chystala ještě něco dodat, jí zavadil pohledem o prsa. Jen na zlomek vteřiny. Ale stačilo to.

„Já to viděla.“

„Pardon. Nemohl jsem si pomoci.“

„Jste můj nadřízený. Takhle byste se na mě neměl dívat. Je to ponižující.“

Nastala chvíle ticha. A pak Caffery zvedl obočí. „Hm. Má to snad být predehra k vojenskému tribunálu? Za sexuální obtěžování?“

Blecha potlačila úsměv. Náhle cítila lehkost a klid, jako by se právě probudila z dlouhého spánku. „Proto jste tady? Abyste mě zkusil vyprovokovat k žalobě? Takhle teď vypadá zasvěcovací rituál JVZT?“

„Zasvěcovací rituál?“ Caffery se usmál na půl úst. „Ne. Pardon.“ Ukázal na dodávku soudní patologie. Za otevřenými dveřmi byla vidět světle oranžová šmouha těla Lucy Mahoneyové na nosítkách. „Jsem tady kvůli ní. Už jste ji oficiálně předali?“

„Zrovna se vyřizují papíry.“

„Nemáte náhradní respirátor?“

„Jasně. Vždycky vozím pár náhradních, aby hoši z ohledávky nezvraceli. Proč?“

„Chtěl bych se na ni podívat, než si ji vezmou patologové.“

„Myslela jsem, že si ten případ bere okres.“

„To ano. Já jako bych tu ani nebyl. Prostě jsem jen takový všetečka.“

Blecha zvedla obočí. „Hm. Jedno tělo. Žena, ale zcela obléčená. Kalhotky jí zůstaly, sukni neměla vyhrnutou ani nijak porušenou. Vedle ní ležela lékovka s tabletkami a vzkaz na rozloučenou. Ze sajrajtu kolem jsem dokonce vytáhla i odlamovací nůž, kterým si podřezala zápěstí. Mým naivním očím to připadá jako devětadevadesátiprocentní sebevražda. Patolog si dneska vydělá na chleba snadno, to mi věřte.“ Podezíravě se na Cafferyho zadívala. „Takže co tady dělá člověk ze závažných zločinů? Tohle je totálně mimo vaši působnost.“

Caffery se podíval na šéfkou ohledávacího týmu. Měla

sklopenou hlavu a předstírala, že je neposlouchá. Otočil se zpátky k Bleše a ztlumil hlas. „Tak dobrá,“ zamumlal. „Minulý týden došlo jen pár kilometrů odtud k jiné sebevraždě. Mladý muž. Ben Jakes.“

„Toho jsem nedělala.“

„Ne. Možná to bude znít neomaleně, ale na vás byl ten mladík trochu moc čerstvý. Našli ho po pár hodinách.“

„Tady se sebevraždy stávají pořád.“

„Jenže tahle byla jiná. S tělem se něco stalo. Někdo s ním po smrti manipuloval.“

„Jak přesně?“

„Ustříhl Jakesovi pár vlasů. Nebo spíš vyholil. Vzadu na hlavě. A psycholog nám sdělil, že to má nějaký ritualistický podtext.“ Caffery do sebe obrátil zbytek Red Bullu, napůl zmačkal plechovku a strčil si ji do kapsy bundy. Policajský zvyk: když se vyšetřovatel ocitne tak blízko u potenciálního místa činu, dělá podobné věci automaticky. „Přesně tenhle výraz použil: ‚ritualistický‘. Nepřipomíná vám to něco?“

„Myslíte třeba Operaci Norsko?“

„Přesně tak. Pořád mi to vrtá hlavou. Vy jste si nepoložila otázku, jestli nám toho dne něco neuniklo? Když jsme vtrhli do toho squatu? Jste si jistá, že jsme pochytili všechny? Nemohl nám někdo proklouznout pod rukama?“

Blecha zavrtěla hlavou. „Ne. V okně přece byla drátěná síť. Byla vyhnutá dozadu, ale ne tak, aby se šterbinou někdo dostal ven.“

„A co dítě? Dítě tamtudy prolézt nemohlo?“

„Dítě? Co by v takovém domě hrůzy dělalo dítě?“

„Vzpomínáte si na tohle slovo?“ Caffery se ohlédl přes ra-

meno, otočil se zpátky, naklonil se k Bleše a zašeptal: „Tokološe.“

„A-ano,“ pronesla Blecha opatrně. „Samozřejmě. A taky si vzpomínám, že se tihle tvorové přestrojují tak, aby děsili lidi k smrti. Jenže jsem si myslela, že jste ho dopadli.“

„Ne. Člověk, kterého jsme zatkli, byl moc velký. Příliš velký na to, aby to mohl být Tokološe.“

Blecha se rozesmála, ale když si zakryla oči před sluncem, aby na Cafferyho lépe viděla, zjistila, že nežertuje. Slyšela, že někteří londýnští vyšetřovatelé, kteří pracovali na jakémsi případě *muti*, začali mít slabost pro Afriku a že dnes nejezdí s rodinami na dovolenou do Margate, nýbrž do Botswany a Ghany. Kolegům prý tvrdí, že se připravují na možné budoucí vyjednávání o rukojmích s bezpečnostními agenturami typu Kroll, ale ve skutečnosti se do černého kontinentu zamilovali. Třeba je Caffery jako oni a začal těmhle blábolům věřit. Blecha měla sto chutí něco v tom smyslu prohodit, jenže mezi policisty platilo nepsané pravidlo: Nikdy nedopust, aby před tebou nadřizený vypadal jako blbec. A tak jen přimhouřila oči a držela jazyk za zuby.

„Chtěl jsem se vás na to zeptat,“ dodal detektiv-inspektor, „poněvadž všichni svědkové do jednoho vypověděli, že ten tvor vylezl z vody, jako by tam byl celou dobu ponořený. A já bych rád věděl, jak to podle vás udělal.“

V Bleše by se krve nedořezal. Teprve *teď* to pochopila. Teprve teď jí došlo, jak se věci mají. Kluci z týmu roznesli, že Blecha byla toho dne pod vodou v narkóze, a poslali Cafferyho, aby jí to dal sežrat. Jestlipak byl v lomu číslo osm ještě někdo další? Neplavala náhodou u dna příšera z Afriky? No

jasně. Blecha si založila ruce na prsou a odměřeně se na Caferyho podívala. „Vy si zřejmě myslíte, že jsem *totálně* blbá.“

„Cože?“

„Zřejmě mě máte za úplného dementa. Myslíte si, že nedělám nic jiného než...“ Zarazila se. Koutkem oka totiž zahlédla Wellarda. Pilně stříkal galoše a vůbec se na ni nedíval.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!